

— Вчера ли, наистина, излѣзе изъ Бѣла-Черква?

— Вчера, вчера. Слънцето бѣше хей тамъ ей.

— Какво имаше тамъ?

— Нищичко нѣмаше, рахатъ си бжди.

— Ти защо остави Стефчова?

— Той ме испжди, Господь да го убий... Да ме не викатъ Рачко Прѣдлето... Човѣкъ само за една честь на тоя свѣтъ...

Огняновъ му махнѣ да прѣкъсне.

— Ти вчера прѣди да трѣгнешъ, кого видѣ въ Бѣла-Черква?... Видѣ ли Соколова?

— Видѣхъ го, вчера не, — завчера, влазяше у тѣхъ си съ нѣмеца.

— Нѣкаква гюрултия нѣмà ли?

— Нѣмаше нищо.

— Или турци да дойджтъ?

— Нѣмà нито едно куче.

— Не затваря ли нѣкого баятъ?

— Не съмъ чулъ.

— Та всичко мирно?

— Азъ ти казвамъ, ти мене вѣрвай...

— Какво приказватъ тамъ хората?

Харно приказватъ хората...

— Какво харно?

— Всеки си гледа работата... напримѣръ, азъ... човѣкъ съмъ съ къща и челядь, нарамихъ торбата и хайде на работа, по селата... ама ще кажешъ срамъ — не е срамъ, графе: Рачко Прѣдлето си е пакъ той, на чествата си... Защото човѣкъ защо живѣй, да прощавашъ? За красно име на тоя свѣтъ...

Бойчо си склучи ржцѣтъ злобно.

Той бѣше така жеденъ да ископчѣе изъ устата на тоя простакъ какво-годѣ нищожно свѣдение за нѣмавено блиско движение въ Бѣла-Черква.

Но слѣдъ още единъ бесполезенъ опитъ, той се убия.